ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Στὸ καλὸ κουτέ !... Βλάκα !...

— Τὰ λόγια της αὐτὰ ἤχησαν σ' αὐτιά μου σᾶν κεραυνός... Τὰ ἔχασα... Τὰ σάστισα... Δὲν ἤξερα ποῦ βρισκόμουν... Νόμιζα πὼς νειρεύουμαι...

Καὶ πρὶν προφτάσω νὰ συνέλθω, πρὶν προλάβω νὰ τῆς πῶ λέξι, πρὶν προκάμω νὰ ξαναπηδήσω στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ τῆς φερθῶ ὅπως ἔπρεπε, ὅπως ἤθελε, ὅπως ποθοῦσε, μοῦκλεισε τὸ παράθυρο κατάμουτρα !...

Ἔμεινα τότε καρφωμένος στὴ θέσι μου, μὴ μπορῶντας νὰ κάμω βῆμα, Νόμιζα πὼς κοιμοῦμαι, πὼς πρόκειται γιὰ κάποιον ἐφιάλτη... ἐφιάλτη τρομερόν...

Κι' ὅμως ἦταν ἀλήθεια. Βρισκόμουν μπρὸς στὴ πιὸ σκληρὴ πραγματικότητα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τόσο τὴν ἐλάτρευα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τῆς ἔδειξα τόσο σεβασμὸ μ' εἶχε ἀηδιάσει, μ' ἔβρισε χυδαῖα γιατί ;... Γιατὶ δὲν τῆς φέρθηκα ὅπως ἤθελε. Γιατὶ δὲν κατάλαβα τί ζητοῦσε. Γιατὶ πίστεψα στὴν ἀγνότητά της. Γιατὶ γελάστηκα ἀπ' τὰ δάκρυά της καὶ τὶς ἱκεσίες της. Ναί... Τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ ἱκέτευε νὰ τὴν σεβασθῶ, τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ποθοῦσε νὰ τῆς φερθῶ χυδαῖα καὶ πρόστυχα, ποθοῦσε νὰ τὴν κάμω δική μου, νὰ κυλιστῆ μαζύ μου στὴν πιὸ παράφορη ἐρωτικὴ κραιπάλη !...

Μὰ γελάστηκα ..

Ἤμουν πράγματι ἕνας κουτός, ἕνας βλάκας ; Ποιός ξέρει ;... Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν τὸ πιστεύω αὐτό. Τῆς φέρθηκα σᾶν τίμιος ἄνδρας. Αὐτὸ μοῦ φτάνει...

Ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτή, κυρία, δὲν ξαναπλησίασα τὴ γυναίκα αὐτή. Βλεπόμαστε σὰν ξένοι. Ἀνάμεσά μας εἶχε ἀνοίξει ἕνα μεγάλο βράθρο. Τὴν ἀηδίαζα καὶ μὲ μισοῦσε...

Ἡ Ἰωάννα ἄκουσε ὅλην αὐτὴ τὴ διήγησι τοῦ Ἰακώβου ντὲ Λέρν, μὲ προσοχή. Κι' ὅταν τελείωσε πιά, τοῦ εἶπε :

— Καὶ τί συμπέρασμα ἐβγάλατε ἀπ' τὸ περιστατικὸ αὐτό ;

— Ἔμαθα, κυρία, νὰ φοβοῦμαι τὶς γυναῖκες, νὰ μὴ τὶς ἐμπιστεύουμαι.

— Θεέ μου ! ἔφταση ἕνα τυχαῖο ἐπεισόδιο γιὰ νὰ περιφρονήσετε ὅλες τὶς γυναῖκες, γιὰ νὰ τὶς κηρύξετε ἀνάξιες τῆς ἐμπιστοσύνης σας ;

Ὁ Ἰάκωβος κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Ὤ ! ἔχω κι' ἄλλες ἀφορμές, κυρία, πιὸ σοβαρές. .

Ἡ Ἰωάννα τὸν κύτταξε παράξενα. Τί ἐννοοῦσε ἄραγε μὲ τὰ λόγια αὐτά ;

Ὁ Ἰάκωβος κατάλαβε τὴ σκέψι της καὶ συνέχισε :

— Ναί, κυρία, πιστέψτε με. ἔχω κι' ἄλλους λόγους νὰ μὴ ἐμπιστεύουμαι τὶς γυναῖκες, λόγους φρικώδεις. Τονίζω τὴ λέξι, κυρία : *Φρικώδεις !* Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί ἐννοῶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά.

Ἡ Ἰωάννα σηκώθηκε ὀρθή, ἔσιαξε τὸ φόρεμά της καὶ τοῦ εἶπε :

— Μολαταῦτα θὰ ἤθελα νὰ τοὺς μάθω τοὺς «Φρικώδεις» αὐτοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους καταδικάσατε τόσο ἀμείλικτα τὸ φύλο μας.

Ὁ Ἰάκωβος ὅλως διόλου σιωποῦσε.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τῆς κ. ντὲ Λέρν, εἶχαν παραξενευτεῖ μὲ τὴν ἰδιαίτερη αὐτὴ συζήτησι τῆς κ. Μωρεσκὰν μὲ τὸν Ἰάκωβο. Ἡ Ἰωάννα τό ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ βγάλη ἀπ' τὸ μυαλό τους κάθε ὑποψία, εἶπε μεγαλοφώνως στὴν μητέρα τοῦ Ἰακώβου.

— Κρῖμα στὸν κόπο μου, ἀγαπητή μου κυρία, δὲν ἔκαμα τίποτα. Εἶνε ἀμετάπειστος.

Ἡ κ. ντὲ Λέρν ἦταν ὅμως κατὰ βάθος εὐχαριστημένη. Τὸ σχέδιό της πήγαινε θαυμάσια. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε μείνει ἀρκετὴν ὥρα μὲ τὴν Ἰωάννα, εἶχαν μιλήσει μαζὺ κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Εἶνε γνωστὸ σ' ὅλους, βέβαια, πῶς πιάνεται, πῶς ἀρχίζει ὁ ἔρωτας. Μυστηριῶδες καὶ ἀνεξιχνίαστο εἶνε τὸ πῶς γεννιέται ἡ συμπάθεια. Συμπαθοῦμε ἕναν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε. Τί συμβαίνει στὴν καρδιά μας, τί γίνεται στὸ πνεῦμα μας στὴν περίπτωσι αὐτή ; Κανεὶς δὲν ξέρει, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήση. Γιατὶ ἡ συμπάθειει εἶνε κάτι ποὺ προηγεῖται τοῦ ἔρωτος. Εἶνε κάτι πιὸ ἀγνό, πιὸ βαθειὰ κρυμένο στὴν ψυχή μας...

Μιὰ βαθειὰ συμπάθεια, μιὰ θερμὴ συμπόνεσι ἔννοιωσε καὶ ἡ Ἰωάννα γιὰ τὸν Ἰάκωβο ντὲ Λέρν μετὰ τὴν προπάνω συζήτησί τους, χωρὶς νὰ καταλάβη πῶς τῆς γεννήθηκε ξαφνικὰ τὸ αἴσθημα αὐτό. Τοὺς ἔνωνε ἡ ἀτογοήτευσις ποὺνοιωθαν, αὐτὴ γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ αὐτὸς γιὰ τὶς γυναῖκες ; Ἡ θλίψεις καὶ ἡ πικρίες τῆς ζωῆς; Τὶ κοινὸν ὑπῆρχε μεταξὺ ἑνὸς γλεντζέ, ἑνὸς ἀκολάστου νέου καὶ μιᾶς ἁγνῆς καὶ τιμίσς γυναίκας ; Καὶ ὅμως, ἡ Ἰωάννα ἔννοιωθε μιὰ εἰλικρινῆ συμπάθεια γιὰ τὸν κ. ντὲ Λέρν. Τὸ αἴσθημά της αὐτὸ τὴν ξάφνιαζε καὶ τὴν ἴδια, μὰ ὡστόσο ὑπῆρχε, ἦταν πραγματικό, τὸ καταλάβαινε βαθειὰ στὴν καρδιά της ..

Ποῦ θὰ κατέληγε ἡ συμπάθεια αὐτὴ δὲν ἤξερε βέβαια. Δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ σκέπτεται αὐτό. Κι' ὅταν ἡ ἰδέες αὐτὲς τριγύριζαν στὸ μυαλό της καὶ τὴν ἐνοχλοῦσαν, ἔτρεχε στὴν αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς, ἔπαιζε πιάνο καὶ λησμονοῦσε... Ἡ μουσικὴ ἔχυνε βάλσαμο στὴν ψυχή της. Ἦταν ἡ μόνη της παρηγοριά....

Ἡ ἴδιες ἰδέες, ἡ ἴδιες ἀκριβῶς σκέψεις, γεννιόντουσαν συχνὰ καὶ στὸ μυαλὸ τοῦ Ἰακώβου ντὲ Λέρν. Γιατὶ τὸν τραβοῦσε τόσο ἡ κ. Μωρεσκάν ; Γιατὶ τὸν ἐγοήτευε ὅσο καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα ; Κι' ἀκόμη τὸν παραξένευε πιὸ πολύ, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κ. Μωρεσκὰν γι' αὐτόν. Γιατὶ τοῦ μίλησε γι' ἀποκατάστασι ; Τὴν παρεκάλεσε ἡ μητέρα του ; Κ' ἔφτασε τόσο γιὰ νὰ τὴν κάνη ν' ἀναμιχθῆ σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεση ;

— Παιδί μου, εἶπε μιὰ μέρα ἡ κ. ντὲ Λὲρν στὸν Ἰάκωβο, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆς τὴν κ. Μωρεσκάν. Τῆς τὴν χρωστᾶς τὴν ἐπίσκεψι αὐτή Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ τὴν εὐχαριστήσης γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὔδειξε γιὰ σένα.

Ὁ Ἰάκωβος βρῆκε λογικὴ τὴν παρατήρησι αὐτὴ τῆς μητέρας του καὶ τὴν ἴδια μέρα, κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, πῆγε στὸ σπίτι τῆς Ἰωάννας. Βρῆκε ἐκεῖ τὸν κ. Μοντελέν, ὁ ὁποῖος, ὅτως ξέρουμε, φρόντιζε νὰ βλέπη τὸν κ. Μωρεσκὰν ὅσον τὸ δυνατὸν πιό συχνά.

Ἡ παρουσία τοῦ Μοντελὲν ἔκεῖ δὲν παραξένεψε καθόλου τὸν Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι ὁ κόμης πολιορκεῖ στενότατα τὴν κ. Μωρεσκάν. Ἀντιθέτως ὅμως ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ἰακώβου δυσαρέστησε τρομερὰ τὸν Μοντελέν, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγη παρέτεινε τὴν ἐπίσκεψί του ὥς τὸ βράδυ. Ὁ Ἰάκωβος ἂν καὶ πῆγε ἔπειτα ἀπὸ τὸν Μοντελὲν σηκώθηκε κι' ἔφυγε πρὶν ἀπ' αὐτόν, ἀφοῦ ἔμεινε περὶ τὰ τρία τέταρτα...

Ἡ χοντροκοπιὰ τοῦ Μοντελὲν νὰ παραμείνη ἐκεῖ τόσην ὥρα καὶ ν' ἀναγκάση τὸν Ἰάκωβο νὰ φύγη τόσο γρήγορα, ἐθύμωσε τὴν Ἰωάννα. Ὁ Μοντελὲν τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ διορθώση τὸ λάθος του. Δυστυχῶς ὅμως—ὅπως συμβαίνει πάντα στὶς περιστάσεις αὐτές—ἀντὶ νὰ δικαιολογήση τὴν πρώτη του γκάφα ἔκαμε καὶ δεύτερη.

— Φαίνεστε θυμωμένη μαζύ μου, εἶπε στὴν Ἰωάννα. Γιατί ;.., Μήπως διότι δὲν παρεχώρησα τὴ θέσι μου στὸν κ. ντὲ Λέρν ;

Ἡ Ἰωάννα τὸν κύττωξε κατάματα καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα :

— Ἔ, λοιπόν, ναί, γι' αὐτό. Ἔπρεπε νὰ σηκωθῆτε καὶ νὰ φύγετε. Ἤρθατε πρὶν ἀπὸ αὐτόν. Τὸ νὰ μένετε ἐδῶ καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, εἶνε σᾶν νὰ δείχνετε πὼς εἴσαστε νοικοκύρης ἐδῶ μέσα, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶνε ἀληθινό, δικαίωμα, τὸ ὁποῖο οὐδέποτε μοῦ φαίνεται σᾶς ἔδωσα...

— Ναί. ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε δειλὰ ὁ Μοντελέν. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Μὲ παρέσυρε τὸ αἴσθημά μου.

— Φροντίστε λοιπὸν στὸ ἑξῆς νὰ μὴ παρασύρεσθε ἀπ' τὰ αἰσθήματά σας. Βάλτε λίγο νερὸ στὸ κρασί σας. Ἔτσι δὲν θά λησμονᾶτε ὡρισμένες ὑποχρεώσεις, τὶς ὁποῖες ἔχει κάθε κύριος. Μὲ τὸν κ. ντὲ Λὲρν ἔχετε μονομαχήσει... Ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ σηκωθῆτε καὶ νὰ φύγετε μόλις ἤρθε ἐδῶ... Γιὰ πέστε μου ὅμως, γιατὶ ἐμονομαχήσατε ;

— Ὤ ! δὲν ἦταν καὶ τίποτε σοβαρό. Εἶπε κάποια κουβέντα προσβλητικὴ γιὰ μένα...

— Ἄ, ἔτσι ..

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ συζήτησις μεταξὺ των διεκόπη. Ἡ Ἰωάννα φαινόταν βυθισμένη σὲ σκέψεις. Κι' ὁ Μοντελὲν βλέποντας πὼς δὲν ἦταν καθόλου ὠφέλιμο γιὰ τὰ σχέδιά του νὰ μένη περισσότερο, σηκώθηκε, χαιρέτησε κι' ἔφυγε...

***

«Νὰ φαίνεσαι σπάνια ἂν θέλης νὰ σ' ἀγαποῦν», λέει ἕνα Περσικὸ ρητό. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπισκέψεις τοῦ κόμητος ντὲ Λὲρν ἐθεωροῦντο ἀπὸ τὶς κυρίες ὡς μικρὲς ἑορτές, πολὺ κολακευτικὲς γιὰ ἐκεῖνες στὶς ὁποῖε; ἐπήγαινε. Ἡ χάρις τοῦ σώματός του, τὸ πνεῦμα του, τά προτερήματά του τὸν ἔκαναν ἕνα πρόσωπο ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. Μὲ ἀληθινὴ λοιπὸν δυσαρέσκεια ἡ κυρία ντὲ Μωρεσκὰν σκεφτόταν ὅτι ὁ κόμης στὴν πρώτη ἐπίσκεψη ποὺ τῆς ἔκανε εὐχαριστήθηκε ἐλάχιστα, βρίσκοντας στὸ σπίτι της τὸν κ. ντὲ Μοντελὲν οἰκειότατα συνδεδεμένο μαζύ της.

(Ἀκολουθεῖ)

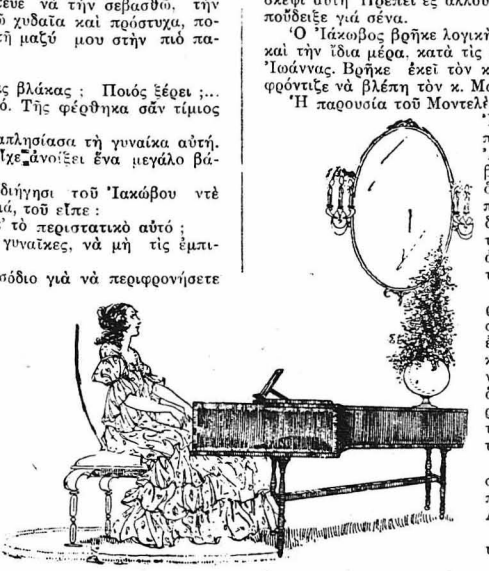

Ἔπαιζε πιάνο καὶ λησμονοῦσε...